

תת"ע 13093/11/17 - מדינת ישראל נגד בדארנה פואד

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

תת"ע 13093-11-17 מדינת ישראל נ' בדארנה פואד
תיק חיצוני: 10210256763

בפני	כבוד השופט ראיד עומרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	בדארנה פואד

החלטה

מונחת בפניי בקשה לחזרה מהודאה בהתאם לסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

השתלשלות העניינים העובדתית:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-196 ותקנה 169 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. ביום 9.12.2018 כפר הנאשם על ידי ב"כ בכתב האישום. גדר הכפירה נוסח כך: "הנאשם מודה בנהיגה, כופר בשכרות, במיומנות התפקיד, תקינות המכשיר".
3. ביום 6.9.2020, ולאחר מספר רב של דחיות שנתבקשו מצד ב"כ הנאשם לצורך מיצוי מו"מ בין הצדדים, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום שבו תוקנו סעיפי האישום. בכתב האישום המתוקן יוחסה לנאשם עבירה של נהיגה במצב השולל ממנו שליטה ברכב לפי תקנה 26(4) לתקנות התעבורה בלבד.
4. במסגרת הסדר הטיעון עתרו הצדדים לפסילה בפועל לתקופה של 5 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים, קנס בגובה 2000 ₪, 200 שעות של"צ והתחייבות על סך 10,000 ₪ - לשיקול דעת בית המשפט. ההסדר נומק הן בקשיים ראייתיים והן בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובעובדה שמדובר במורה נהיגה שהרשעתו בעבירה אחרת תפגע בפרנסתו.
5. עוד באותו יום אימצתי את הסדר הטיעון באופן מלא וגזרתי עליו 5 חודשי פסילה בניכוי חודש פסילה מנהלית, 3 חודשי פסילה על תנאי לתקופה של שלוש שנים, חודשיים מאסר על תנאי לשנתיים שלא יעבור את העבירה שעליה

הורשע בתיק זה או עבירה של נהיגה בפסילה, קנס בסך 2000 ₪, 200 שעות של"צ והתחייבות על סך 10,000 ₪.

6. עוד יוער כי בעקבות אימוץ הסדר הטיעון, ובמסגרת זו, הופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך גיבושה של תוכנית לשירות לתועלת הציבור בהיקף האמור.

7. ב-4.11.2020, בטרם התקבל תסקיר שירות המבחן בעניין התוכנית לשירות לתועלת הציבור, הגיש ב"כ המבקש, שהתחלף בין לבין, בקשה שהוגדרה כבקשה להארכת מועד וביטול גזר הדין. לבקשה צורף אף תצהיר שבו שטח הנאשם את גרסתו לאירועים. נימוקי הבקשה וגרסת הנאשם תובאנה ביתר הרחבה להלן.

8. הבקשה הועברה להתייחסות עו"ד אפנאן כחילי שייצגה את הנאשם בעת הרלוונטית, וזו מסרה ב-16.11.2020, תגובה בזו הלשון:

"1. הח"מ ייצגה את הנאשם בתיק.

2. לאחר משא ומתן מול המאשימה הושג הסדר טיעון ותוקן כתב האישום.

3. הח"מ הסבירה לנאשם את מהות ההסדר אשר נכח בדיון והוא נתן את הסכמתו להסדר."

טיעוני הצדדים:

9. **ב"כ הנאשם** טען בבקשתו הכתובה מיום 4.11.2020 כי יש מקום לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו ולבטל את גזר הדין. ב"כ הנאשם הצביע על כך כי הנאשם התמיד בכפירתו במשך לא פחות מ-15 ישיבות, דבר המלמד כי ביקש לעמוד על חפותו.

במסגרת הבקשה הוצגה גרסתו של הנאשם, אשר נתמכה בתצהיר מטעמו. על פי גרסתו, השוטרים ביקשו לערוך לו בדיקת ינשוף ללא כל סיבה מוצדקת. כאשר ביקשו השוטרים לערוך לו את בדיקת הינשוף אמר להם הנאשם כי הוא רק התניע את הרכב, אך טרם נסע בו, וכי אשתו היא שאמורה לנהוג בכלי הרכב. עוד טען כי בדיקת הינשוף שנערכה לו נעשתה פחות מרבע שעה לאחר שנערכו באותו מכשיר בדיקות לחבורת צעירים. לדבריו זה היה הבסיס לחוסר רצונו לעבור בדיקה במכשיר והוא אף טען בפני השוטרים כי לא ניתן בשל כך לבצע בדיקה באותו מכשיר. עם זאת, לא ניתן היה להניא את השוטרים מהחלטתם. עוד טען כי הבדיקות הראשונות שנערכו לו על ידי מכשיר הינשוף "היו לטובתו" ורק בבדיקה השלישית או הרביעית נמצא ריכוז אלקוהול העומד על 370 מיקרוגרם. בדיקת מאפיינים שנערכה לו באותו מעמד הייתה לדבריו תקינה. הנאשם דבק בגרסתו זאת לאורך כל התקופה שמיום ביצוע העבירה ועד ליום הדיון שבו הוצע לו הסדר הטיעון.

באשר לנסיבות שהביאוהו להודאה, טען ב"כ הנאשם כי משעדי התביעה לא התייצבו לישיבת ה-6.9.2020, הופעל עליו

לחץ מסיבי להגיע להסדר טיעון עם התביעה ולא "הרשעתו תהא כבדה ובלתי נסבלת". עוד נטען כי הנאשם הגיע ליום הדיון בזמן ובמועד, אך נאלץ להמתין עד לשעה 15:00, שעת קיום הדיון בפועל, או-אז הסכים בלית ברירה להצעת התביעה.

ב"כ הנאשם מונה כמה סיבות שהביאו להסכמת הנאשם להסדר הטיעון: מערכת יחסיו עם אשתו, העובדה שילדיו והוריו הקשישים היו באותה העת בבידוד, העובדה שבשל מגיפת הקורונה לא היה רשאי לעבוד בעבודתו ופרנסתו נפגע עד כי לא הייתה לו כל הכנסה. כל אלה גרמו למצב נפשי ירוד, אשר בצירוף חוסר ניסיונו בהתנהלות בבתי משפט, הביאו אותו להסכמה להודות.

בנוסף לטעמים שהביאו לקבלת ההסדר, מנה ב"כ המבקש כטעמים נוספים לקבלת בקשה, את החשש כי המבקש יאבד את עבודתו, בפרט לנוכח נסיבותיו האישיות כמו גם המצב בעטייה של מגפת הקורונה.

10. **ב"כ המאשימה**, בתגובתו הכתובה מיום 17.11.2020, טען כי הנאשם היה מיוצג על עו"ד וכי הבין את פרטי ההסדר. עוד טען כי יש לדחות את הטענה כי מדובר בהסדר מקפח ובלתי ראוי עת עסקין בפסילה לתקופה של 5 חודשים בלבד.

11. **ב"כ הנאשם** חזר על נימוקי הבקשה, בדיון שהתקיים בפניו ביום 22.11.2020. ב"כ המבקש שב וטען כי המבקש אכן הניע את כלי הרכב, אך לא התכוון לנהוג בו, ואשתו הייתה אמורה לנהוג בכלי הרכב. ב"כ הנאשם טען כי דברים אלה טען הנאשם הן בפני השוטרים במקום, והן למחרת במסגרת השימוע.

ב"כ הנאשם טען כי ביום הדיון היה המבקש נתון בלחץ מסיבי, שבשלו לא הבין את הדברים. את מקור הלחצים תלה בקשיים כלכליים שנבעו ממשבר הקורונה, ושבשלם עזבה אשתו את הבית באותם הימים, והוא התקשה במימון שכר הלימוד של בנו. עוד טען כי באותה עת בנו שהה בחו"ל והתקשה חזור לארץ בשל מגבלות שנבעו ממשבר הקורונה. לבסוף טען כי בעובדה כי המו"מ לצורך סיום התיק התנהלו רק בבית המשפט ביום הדיון ולאחר השעה 14:00 יש גם בה כדי להוות לחץ על הנאשם.

12. **ב"כ המאשימה** ביקש לדחות את הבקשה, וטען כי האינטרס הציבורי בהסדרי טיעון מצדיק צמצום היכולת של נאשם לחזור בו מהסכמתו לעונש, ועליו להציג נתונים חדשים שלא הובאו בחשבון על ידו במועד שבו הסכים. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם במקרה דנן היה מיוצג, כי הסדר הטיעון הוסבר לו, ולא הופעל עליו לחץ שפגע ברצונו החופשי. עוד טען כי העונש שהוטל על הנאשם התחשב בנסיבות האירוע.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי מרגע שניתן גזר דין בית המשפט קם מכיסאו והנאשם אינו רשאי לחזור בו מהודאתו, אלא היה עליו להגיש ערעור.

דין והכרעה:

13. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, החלטתי לדחות בקשת הנאשם להתיר לו לחזור בו מההודאה.

14. על פי סעיף 153(א) לחסד"פ:

"153. (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו."

15. קודם שאפנה לשאלה המהותית, והיא האם מתקיימים במקרה דנא הטעמים המיוחדים הנדרשים לפי הסעיף, אתייחס לטענת הסמכות שהייתה בפי ב"כ המאשימה. כאמור, ב"כ המאשימה טען כי בית המשפט קם מכיסאו, ולפיכך אין לבית משפט זה הסמכות להתיר לנאשם לחזור מהודאתו. לטענתו, הדרך היחידה שהייתה פתוחה בפני המבקש הייתה הגשת ערעור.

16. אינני מקבל טענה זאת. בהתאם לסעיף 153 לחסד"פ סמכותו של בית המשפט להתיר חזרה מהודיה משתרעת על כל שלב משלבי המשפט (ובהתאם לפסיקה היא כוללת גם את שלב הערעור, ראו למשל ע"פ 635/05 **אמג'ד דענא נ' מדינת ישראל**, פס' 12 (26.11.2007)). במקרה דנא הופנה עניינו של המבקש לשירות המבחן לצורך גיבושה של תכנית שירות לתועלת הציבור. אין לומר אפוא כי בית המשפט קם מכיסאו, שכן טרם ניתן צו של"צ בהתאם לתסקיר שירות המבחן (וראו ס' 71א(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

17. עם זאת כאמור, אינני סבור כי לגופו של עניין מתקיימים במקרה זה "נימוקים מיוחדים" המצדיקים להתיר למבקש לחזור בו מהודאתו. בהתאם לפסיקה, היתר לחזור מהודאה יהיה מוצדק רק בנסיבות חריגות (ע"פ 5561/03 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נח(4) 145, 152 (2004)). בהקשר זה חשיבות רבה לעיתוי הבקשה, וככל שהבקשה לחזרה מההודיה עולה בשלב מתקדם יותר של המשפט, כך הנטייה לקבלה הולכת וקטנה (רע"פ 2292/08 **אמסלם נ' מדינת ישראל**, פס' 8 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה (30.03.2009)), זאת בשל החשש כי החזרה מהודיה נובעת משיקולים טקטיים ותכסיסנות (ראו ע"פ 8777/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 11 (29.10.2019)). בהתאם, ביחס לתקופה שלאחר מתן גזר הדין ההלכה היא כי כדי שתענה בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, על הנאשם להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד (ע"פ 6349/11 **גנס שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל**, פס' 18 (10.6.2013)). כאשר הבקשה מוגשת לפני שניתן גזר הדין, קטן החשש כי מדובר לתכסיסנות ומניפולציות של נאשמים, עם זאת, גם בשלב שטרם גזר הדין תיתכן תכסיסנות מצד הנאשם (ע"פ 6028/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 10 (20.3.2014)). הודגש כי מבחן העיתוי הוא בבחינת כלי עזר ולא מבחן מהותי (עניין **גנס שניידר (נשימוב)**, פס' 20 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) ח' מלצר, רע"פ 445/16 **יובל זקן נ' מדינת ישראל** (20.1.2016), ע"פ 2005/20 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 7 (11.08.2020)).

18. באשר לעילות לחזרה מהודאה, הוכרו בפסיקה שלוש עילות: פגם ברצון, כשל בייצוג ורצונו הכן של הנאשם להביא לחשיפת האמת העובדתית (ע"פ 2005/20 **פלוני**, פס' 7; ע"פ 8777/18 **פלוני**, פס' 12). העילה האחרונה -

הרצון הכן להביא לחשיפת האמת - הוכרה כחלק מגישה פסיקתית המקלה יותר עם הנאשם, שהופיעה בדעת הרוב בע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, פ"ד מה(5) 798, 802 (1991), והיא יוחדה בפסיקה למצבים שבהם הנאשם ביקש לחזור בו מהודייתו עד למתן גזר הדין (ע"פ 2005/20 **פלוני**, פס' 7, ע"פ 6028/13 **פלוני**, פס' 10, עניין **גנס שניידר**, פס' 18, ע"פ 5561/03 **פלוני**, בעמ' 152).

19. לבסוף, יצוין כי הנטל להוכיח את התקיימות כל אחת מהעילות הוא על הנאשם, והנאשם לא יוכל להרימו בהבל-פה או באמירה סתמית. כמו כן רצוי עד מאוד כי נאשם המגיש בקשה לחזרה מהודאה יניח את התשתית העובדתית לבקשתו זו באמצעות תצהיר (ע"פ 8777/18 **פלוני**, פס' 14).

20. לאחר בחינת הבקשה לאורם של הקווים המנחים שהונחו בפסיקה, לא השתכנעתי כי במקרה זה התקיימו נימוקים מיוחדים המצדיקים להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו. וזאת מהטעמים שאפרט.

21. ראשית, הבקשה הוגשה כמעט כחודשיים לאחר שבית המשפט החליט לאמץ את הסדר הטיעון שהוצג על ידי הצדדים, והפנה את הנאשם לשירות המבחן לצורך גיבוש תכנית של"צ (השוו רע"פ 1739/18 **אברהם בן ששון נ' מדינת ישראל** (28.3.2018) לעניין משקל פרק הזמן שחלף עד הגשת הבקשה לחזרה מהודאה, אף כשזאת הוגשה בטרם גזר הדין). מדובר בשלב דיוני מאוחר ביותר. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי במקרה זה אין לדבר על השיקולים טקטיים הרגילים שבדרך כלל עומדים ביסוד החשש מהתנהלות מניפולטיבית ותכסיסנית של הנאשם. זאת לאור העובדה שהסדר הטיעון שהציגו הצדדים אומץ במלואו על ידי בית המשפט, ולא כלל היבטים משמעותיים שהותרו לשיקול דעת בית המשפט. משכך המתווה העונשי שאומץ בהחלטה היה ידוע לנאשם מראש, ואין לחשוש שהחזרה מההודאה נבעה מתוחלת שנכזבה לקבל עונש מתון יותר. עם זאת, גם במקרים מעין אלה יש מקום לחשוש לשיקולים טקטיים אחרים כגון התשתית התביעה במסגרת המו"מ וכיוצ"ב. זאת ועוד, לאור השלב הדיוני המתקדם שבו נתון ההליך יש מקום לתת משקל נכבד גם ל"גורמי היציבות, הוודאות והאמינות החיוניים להליך הפלילי" (עניין **אמסלם**, פס' 7 לפסק דינה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה).

22. שנית, הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין. בתגובתה כתבה עורכת דינו של הנאשם באותה עת כי היא "... הסבירה לנאשם את מהות ההסדר אשר נכח בדיון והוא נתן את הסכמתו להסדר". עוד יצוין בהקשר זה כי לא עלתה מצד הנאשם כל טענה לכשל בייצוג.

עובדת הייצוג, והעובדה כי עורכת הדין הסבירה את תוכן ההסדר לנאשם, משליכים גם על עילת הפגם ברצון, שכן הם חותרים תחת הטענה כי הנאשם לא הבין את תוכן ההסדר או שהסכמתו לא הייתה תוצאה של רצון חופשי.

23. שלישית, ובאשר לטענה ללחץ שבו היה נתון הנאשם, לא השתכנעתי כי הסכמתו של הנאשם להסדר הטיעון היא תוצאה של לחץ הפוגם בחופש הרצון שלו. הטוען לעילה של פגם ברצון אינו יוצא ידי חובתו באמירה כוללת וסתמית, שלפיה היה נתון בעת מתן ההודאה בלחצים שהביאוהו להסכים להסדר טיעון. זאת שכן ההליך הפלילי הוא אירוע מלחיצ מטיבו וטבעו. בלחצים רגילים הרגילים אין אפוא די (ע"פ 8777/18 **פלוני**, פס' 13). טענות הנאשם כי נאלץ להמתין ביום הדיון זמן רב עד תחילת משפטו וכי המו"מ נערך בסמוך לדיון ובפרק זמן קצר יחסית אינם יוצאים

מגדר לחצים רגילים מעין אלה. אין גם די בטענת הנאשם כי נאמר לו שאם לא יסכים עונשו יהיה חמור יותר, שכן בהתאם להלכה "המלצתו של סנגור לנאשם להודות, תוך הבהרה שאם לא יודה צפוי לו עונש כבד יותר, אינה מצדיקה מתן היתר לחזור מן ההודיה" (רע"פ 10705/05 **מסיקה נ' מדינת ישראל** (2.5.2006)). באשר לטענתו של הנאשם כי נסיבותיו האישיות, שחלקן הן תוצר של משבר הקורונה, גרמו למצבו הנפשי הירוד ולהודאתו, הרי שנסיבות אלה אינן קשורות כלל להליך שבפניי וגם לא ברור כיצד היה בהן לגרום לנאשם להסכים להודות דווקא.

24. באשר לטענה בדבר הלחצים שבהם היה נתון באותו היום יש לתת גם משקל לעובדה כי הנאשם לא ביקש לחזור בו מהודאתו בסמוך לאחר יום הדיון, אלא הגיש בקשה זאת כמעט כחודשיים לאחר מכן.

25. עוד ראוי לציין בהקשר זה כי התיק שבפניי נדחה לבקשת ב"כ הנאשם מספר פעמים רב כדי לאפשר לב"כ הנאשם לבוא בדברים עם המאשימה ולמצות את משא ומתן עימה. יוצא אפוא שהייתה נכונות מצדו של הנאשם לנהל משא ומתן. אין לומר אפוא, כפי שטען ב"כ הנאשם כי הנאשם התמיד לאורך כל הדרך ברצונו להוכיח את חפותו, וכי רק הלחצים שבהם היה נתון ביום הדיון הביאו לתפנית דרמטית והסכמה להסדר הטיעון.

26. רביעית, גרסתו של הנאשם עצמו אינה מצביעה על חפותו. לפיכך נשמטת הקרקע תחת עילת הרצון הכן לחשוף את האמת העובדתית, גם אם היה מקום להתיר חזרה מהודאה בעילה זאת בשלב דיוני כה מאוחר. כך באשר לטענה כי הנאשם רק הניע את הרכב טרם החל בנהיגה ואף לא היה בכוונתו לנהוג בו אלא להעביר את השליטה לאשתו, הרי שלפי מבחן השליטה האפקטיבית שנקבע בהלכת **קרופצקי** די היה בגרסתו כדי להוביל להרשעה בעבירה שיוחסה לו, שכן:

"החיבור בין קיומה של שליטה אפקטיבית ברכב לבין הימצאותו של נהג שיכור ברכב עצמו עשוי לשמש בסיס להרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות. ודוק: אינני נדרש לקבוע מסמרות בשאלת היקפו המדויק של מבחן השליטה האפקטיבית ברכב, ונראה כי מדובר בשאלה עובדתית שתוכרע על פי נסיבות העניין. די לי אם אומר כי מבחן זה מאפשר לקבוע, בנסיבות המתאימות, כי בוצעה עבירה של נהיגה בשכרות, גם במצב שבו הרכב לא היה בתנועה.

הנסיבות שאותן ראוי לשקול הן, בין היתר, היותו של הרכב מונע; הימצאותו של הנאשם במושב הנהג; עמידתו של הרכב בנתיב נסיעה; ומידת ההפרעה לתנועה הגלומה במצב עמידתו של הרכב. לאחר שקלול כלל הנסיבות, יכריע בית המשפט בשאלה האם היתה במקרה הקונקרטי בידי הנאשם שליטה אפקטיבית על רכבו, וככל שמדובר באדם שיכור, ניתן יהא להרשיעו בנהיגה בשכרות." (רע"פ 5166/14 יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל, פס' 32 (5.5.2015))

עוד יצוין, בהקשר זה כי בתשובתו לכתב האישום, שניתנה על ידי באת כוחו ביום 9.12.2018, הודה הנאשם ברכיב הנהיגה, הגם שכפר בשכרות.

באשר לטענתו, של הנאשם כי בדיקת הנשיפה נערכה לו ללא סיבה מוצדקת, הרי שבהתאם לסעיף 64ב(א1) לפקודת התעבורה שוטר רשאי לדרוש דגימת אוויר נשוף אף ללא חשד.

אתיחס גם לטענה התוצאה החיובית היא תוצאה של העובדה כי מכשיר הינשוף שימש לבדיקת קבוצת נערים לפני כן. השימוש במכשיר הינשוף הגיע לשלב שבו עומדת לו בהתאם לפסיקה חזקת תקינות (רע"פ 3981/11 **נעם שרביט נ' מדינת ישראל** (5.7.2012)). הנאשם לא טען כי בכוונתו להביא מומחה כדי לערער על חזקת תקינות זאת. לא הייתה בפי הנאשם גם טענה קונקרטית, להבדיל מטענה כללית, לפגם שנפל בתקינות המכשיר הספציפי או בדרך הפעלתו במקרה הקונקרטי. נהלים אלה אמורים לתת מענה גם לחששות מעין אלה שהועלו על ידי הנאשם. זאת ועוד, החשש כי מקור התוצאה החיובית בבדיקות שנערכו לחבורת הנערים קודם לבדיקת הנאשם, אינה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם כי דווקא הבדיקות הראשונות שנעשו לו הניבו תוצאות תקינות. רוצה לומר, הנה בדיקות אלה היו סמוכות יותר בזמן לבדיקות שנעשו במכשיר לחבורת הנערים, וחרף זאת לא הצביעו לטענת הנאשם על שכרות של הנאשם.

27. לבסוף, אתיחס גם להשלכות הנטענות של ההרשעה והעונש על הנאשם לאור נסיבותיו. מרגע שדחיתי את טענת הנאשם כי מתקיימות בעניינו העילות שנבחנו לעיל לחזרה מהודאה, אין בנסיבות אלה כשלעצמן כדי לקיים את הדרישה לנימוקים מיוחדים. זאת ועוד, יש לשים לב כי הנאשם הורשע בעבירה קלה יותר מהעבירה שיוחסה לו, כך שנראה שאין בסיס לאמירה כי ביחס לסיכון שעמד בו הנאשם, מדובר בהסדר טיעון שהחמיר איתו. ויושם אל לב בהקשר זה לעונש פסילת החובה שעמד בצד העבירה המקורית על פי סעיף 39א לפקודת התעבורה.

28. סיכומי של דבר, ולאור כל האמור, החלטתי לדחות את הבקשה להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.